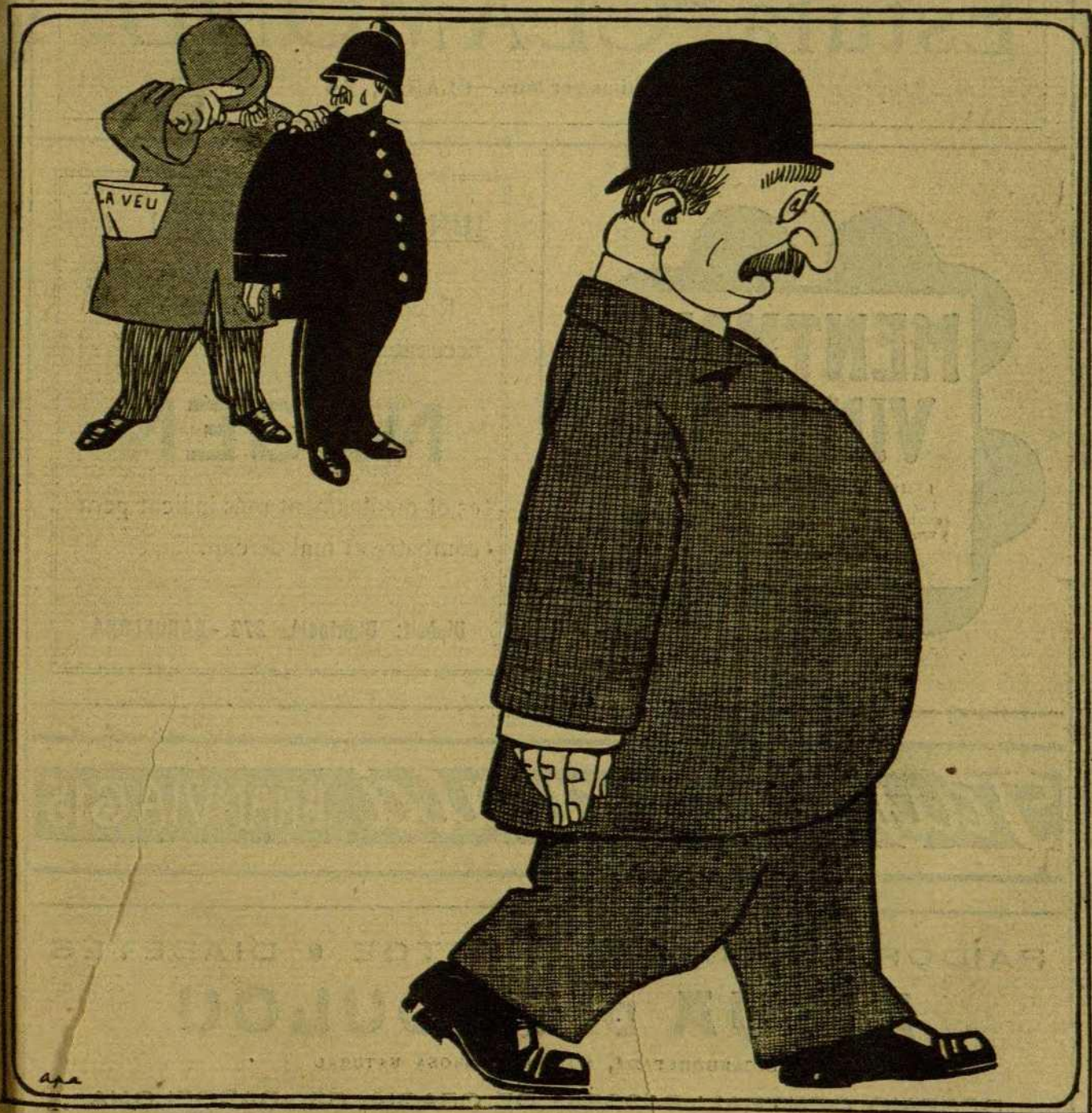

LA VEU

LA DELACIÓ DE «LA VEU»

- Aquell que passa es el Dr. Martí y Juliá y es separatista.
- ¿Qu'es vostè també de policia?
- Sí, jo guardo a n'en Maura l'ordre a Catalunya.

Kalodont

PERFUMA, SANEJA, HERMOSEJA y REFRESCA LA BOCA

Jo declaro que aquesta crema dentífrica KALODONT es sana, agradable al gust y que realisa el problema desitjat puig ella dona a la boca la bellesa, el perfum y la salut.

SARAH BERNHARDT

Perfumeries y Droguerías

Estufa "CLAMOND"

Consum 6 céntims per hora.—CLARÍS, 74

MENTHOL VINTRO

(Elíxir y crema dentífrica)
Pera conseguir y conservar fins a una edat molt avançada una dentadura forta y sanitosa.

Corts, 571 y 688.—BARCELONA

IUN BON CONCELL!

Recorda bé, per si un día ho necessites, que

NEGEN

es el medicament més indicat pera combatre el mal de cap.

Dipòsit: Diputació, 273.—BARCELONA

Fayans Catalá GRANVIA 615

PAIDOR ■ RONYONS ■ FETGE ■ DIABETES

AIGUA DEL BOULOU

BICARBONATADA, SÓDICA, GASEOSA NATURAL

DESPAIG CENTRAL: PASSEIG DE GRACIA, 83.—BARCELONA

L'home previsor

Per la Rambla de Catalunya passa un automovil brillant, suau, lleuger, curull de joyoses, elegantes y sanes joventuts, fills y nets d'un personatge considerable. Aquest automovil sembla talment la representació ambulante de la felicitat.

— Bueno, però aquest personatge considerable ¿qui es?

El personatge considerable no es, ni més ni menys que Don Jaume Alujes.

— ... Jaume Alujes, Jaume Alujes... home, no recordo... Espiquim, contim el cas de D. Jaume Alujes, si es que'l tal té en la seva vida quelcom d'extraordinari.

— Que si té res d'extraordinari? Vostè està a la lluna de Valencial El cas de Don Jaume Alujes es titànic, èpic; es, en el terreny de l'astúcia y de la previsió lo que'l cas Sistacs en el camp del africanisme comparat.

— Home aquest Sistacs, aquest nom, sembla que'm balla pel cap... Sistacs, Sistacs... Caram, no recordo...

— ¡Oh, el cas Sistacs!... Figuris qu'en Sistacs, ahir mateix, al sortir de la conferència que va donar al Ateneu sobre *l'art de la cistelleria en l'edat de pedra*, quan tot just havia...

— Dispensi, si deixavem lo d'en Sistacs pera després de conèixer la considerable historia de D. Jaume Alujes que tant m'interessa? què li sembla? Dispensi.

— Es clar, perdoni amic meu. Vostè està en lo cert; deixarem el cas Sistacs pera un altre dia.

Don Jaume Alujes, doncs, no ha estat sempre Don Jaume Alujes; avans d'esser Don Jaume Alujes era un pobre diable desconegut de tothom, si esceptuem unes quantes víctimes de la seva previsió. Perque Don Jaume Alujes es el prototipus de la Previsió. La mania de prevenirho tot li ha fet perdre molts diners, moltes amistats, molt temps y molta delicadesa, però al cap de vall ha sortit am la seva; are es un prodigi de previsió, y el procés del seu aprenentatge de previsor es la seva epopeia.

Don Jaume Alujes explica a tots els seus sollicitants, atents y admirats, quant modestos foren els seus debuts en la vida; els seus descalsos, els dies sense pa, les feines humils, la *honrada blusa del obrero*, una erupció cutànea purulenta justament als comensos y d'un flirtatge de preu, un incendi, un naufragi, etc.

— Un a modo de *Introducció a la vida heroica*.

— No senyor, una defensa. Don Jaume Alujes es home previsor com tots sabem, y com qu'ell sab qu'en el món hi han més de vintitres males llengües, es prevé contra la seva xerrameca otorgantse aquella pre-absolució.

Don Jaume Alujes no comensà a cridar l'atenció del món civilisat fins als trenta anys quan entrà en aquella desaforada especulació que tans diners li va fer guanyar.

— ¡Ah ja s'el recordo al nostre Alujes. Vostè es refereix al negoci aquell de les esclofolles de cacahuet que'l va arruinar.

— Ca, no senyor, jo parlo del Alujes sortit de la miseria, després d'haver treballat de firaire, de periodista, de naufrag, de president de la *sociedad para el fomento de la viudedad*,

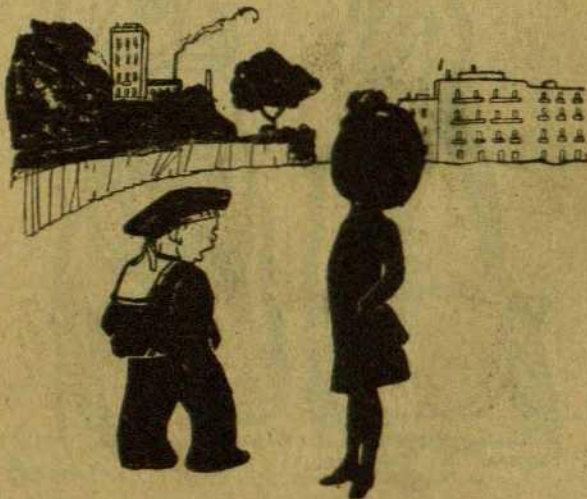
de revolucionari, d'aviador, de poeta, etc. Aleshores, no tenia encare cap negoci; acabava d'inventar un llenguatge universal que no li donà resultat quan un dels seus prosellits ric es va compadir de la seva miseria i li va deixar unes mils pessetes pera l'explotació de les esclofolles de cacahuet.

— Qu'en feia de l'esclofolla?

— L'empleiaba pera fabricar una imitació de la pedra artificial que, per cert, li va fer guanyar una fortuneta; aquí a Barcelona no s'en gastava pas d'altra. Flairant el negoci, un dependent seu se va posar a competidor, veientse obligat el senyor Alujes a declarar-se en *quiebra*, però, previsor incipient, després de la *quiebra* es va retirar temporalment del negoci pagant un 3 % als acreedors y 60.000 duros a un contratista per la compra d'una casa de lloguer que va cuidar de prevenir contra's llamps i assegurar contra incendis. Més tart establí aquella agencia de reventades. Allò li aportà, ademés de bastants diners, l'amistat de lo bó y millor del periodisme.

— Agencia de reventades? Es possible?

— Miri, home, encare aquí'n porto algunes de les que li vaig adquirir quan jo dirigia «El Futurisme Dinamic Mundialista».

— Ara si que no podem jugar a «volen-volen coloms».

— Per què?

— Perque ara tot vola: els coloms, les sabates, les gorres, els homes...

<i>Beethoven es el símbol de la cursileria.</i>	40	ptes.
Casellas? Què voleu que sigui un home qui s'ecstasía devant de Frank Branwin?	1000	"
Fa riure més el «Brusi» que PAPITU.	22'75	"
Wagner es passat de moda.	0'30	"
<i>«Xenius» es una vanidad vidriosa blanda y mujeril de literato advenedizo.</i>	700	"

Rebut,

Jaume Alujes Gatell.

—Quin ingenil

—Oh, lo bo, lo verament ingeniós es que al temps de vendre una reventada s'apressava a advertir a la víctima, pera subastar al mellor postor la frase reventadora. Aixís lográ guanyos considerables, però, es clar, el sistema no podí durar gaire temps; tanta previsió el desacreditá y's vegé forsat a plegar l'agencia, avans, per això, de tenir pèrdues, traspasantla previsorament a un amic de l'ànima qui estava entusiasmada amb el prodigiós negoci, y que, per lo tant, li pagá bé. Amb els cuartos de la venda de l'agencia comprá finques rústiques, assegurantles d'incendis, de llamps y trons y pedregades, cobrintles de canons grans, de parallams y para pedriscos. Criá tota mena de bestiar, assegurantlo contra malalties y contra la mateixa mort en persona.

—Angelet de Deu...

—Això li sugerí una idea grandiosa. La de burlar a la fatalitat qui, segons ell havia astutament observat, es valia de tota mena de vehícols, d'arquitectes y d'accidents atmosfèrics per escursar o malmetre la vida dels fills de Deu que viuen tranquils.

—Filleta, paciència: a mi que ja no'm podia tocar més que la loteria, ja ho veus, ni la loteria'm vol tocar.

Ell, fora al fi dels negocis, rendista acabat, comensava ja a viure sossegat, criava panxa, *chauffer*, oratori y capellá y tot, doncs, com es natural, cada día era més gros el terror que sentia de les visites de la fatalitat; ell cregué aleshores que assegurant la vida dels seus en cinquanta companyies acreditades prevenia les males intencions del destí, doncs que aquest se trobava burlat, sense materia atacable. Satisfet, radiant y felís de la seva troballa, abandoná totes les seves rendes a mans dels comissionistes d'assegurances y's decidí definitivament a instal·lar-se am comoditat en aquesta vall de llàgrimes.

—Y aquí'l tenim al cap de vall anonadat de felicitat en un mar nirvánic de costelles y automòvils y pollastres y gramofons y indulgencies parcials y plenaries...

—¡Cal... No senyor y justament an aquí es aont li entrá la més gran de les inquietuts.

Ja li he dit que D. Jaume Alujes gastava capellá; aquest, qu'es un home molt decent, no's resigna a cobrar la mesada sense esforços, aixís es que no deixava un moment d'eczerzir el seu sant ministeri.

—Don Jaume! Don Jaume! Vostè no pensa més qu'en les vanitats y en les concupiscencies d'aquesta vida.

Don Jaume! Vostè es vell y no repara que la mort s'acosta a passos de gegant.

Què respondrà al Jutge Suprem, al Deu de les venjances, al terrible Jehová, quan li demani compte de les seves accions?

L'Infern per una eternitat!! El foc rosegador! Les tenebres y el gel eterns!! La set y la fam insaciables, la rabia y la picor!!!

—Es clar, ja ho veig, el pobre Alujes es va espantar.

—Ja veurá, Don Jaume Alujes no hi creu en absolut en tot això de les venjances divines, ni en l'eternitat dels càstics, ni creu en res, vaja, no creu en res, però lo que's diu en res. Però Don Jaume Alujes es previsor, y de por que la seva incredulitat sigui infundada, ha escoltat les amonestacions del seu capellá y s'ha decidit a practicar la religió, s'ha decidit fins acceure, fins a abandonar per misses en sufragi de la seva ànima tots els seus mobles y immobles.

—De manera que de descregut are s'ha tornat un catòlic fervent?

—Ja veurá: Jo he parlat íntimament amb ell y he pogut observar el seu interior; per què tingui entès, amic meu, que, encare que siga la psicologia una cosa passada de moda, jo y en Xenius persistim en cultivar aquesta ciencia amb amor, logrant resultats sorprenents.

—Planxes, vol dir: tarambanal

—No m'ofengui; un bon psicòlec veu en el cor humà com a través d'una galleda d'aigua cretallina.

—Y...

—Y en lo més intern d'aquest previsor i cándit Alujes, hi he vist encare un dubte, un petit dubte. Don Jaume Alujes ja no tem la mort; he observat que casi l'espera amb impaciència pera veure si en la darrera assegurança que ha fet ha sigut estafat.

JOAN FARRIOLS

BAGATELES

En Girona pobre y l'humorisme

En Girona pobre com tots els que tenen la pobresa per títol, també te la seva filosofia qu'encar qu'es de la més barata perquè sense diners no se'n pot trobar una de cara, no deixa de ferli molt servei y sobre tot, no deixa de ser filosofia.

Després de donar un passetj per la Rambla, que sol durar tot el dia, y d'haver cobrat les mesades que cobra d'alguns barcelonins, que li passen un tant cada mes per poder dir que Barcelona ademés de tranvies elèctrics y bombes de dinamita també té Girona pobre, en Girona pobre s'en va a descansar.

—Ja t'en vas a dormir, Girona?—li va preguntar un barceloní que com que li passa cinc céntims cada mes te dret a dirli de tu.

—Sí,—li va respondre en Girona pobre.—M'en vaig a dormir. Però avans, encendré aquest cigarro que m'he comprat y esperaré que'm vingui son. Ho faig cada dia. Y mentres fumo devegades ric, pensant en coses que quan me les han dit, no m'han fet riure.

Una visita al ministre

El senyor Arumí del comerç de Barcelona, va anar a Madrid a veure al ministre per un assumpte del comerç de Barcelona.

—Y doncs senyor Arumí, que tal, com ha anat això? Com l'ha rebut el ministre?

—Ja s'ho pot pensar, de l'única manera que'm podia rebre. Jo m'imposo. Sab? m'imposo. Ont s'es vist. A n'aquests ministres se'ls ha de fer anar drets.

—Es dir, que va lograr lo que volia?

—Naturalment. Li vaig exigir. No més me va costar que una levita.

—Com? Va regalar una levita al ministre?

—No senyor, dispensi y m'explicaré.

—Espliquis.

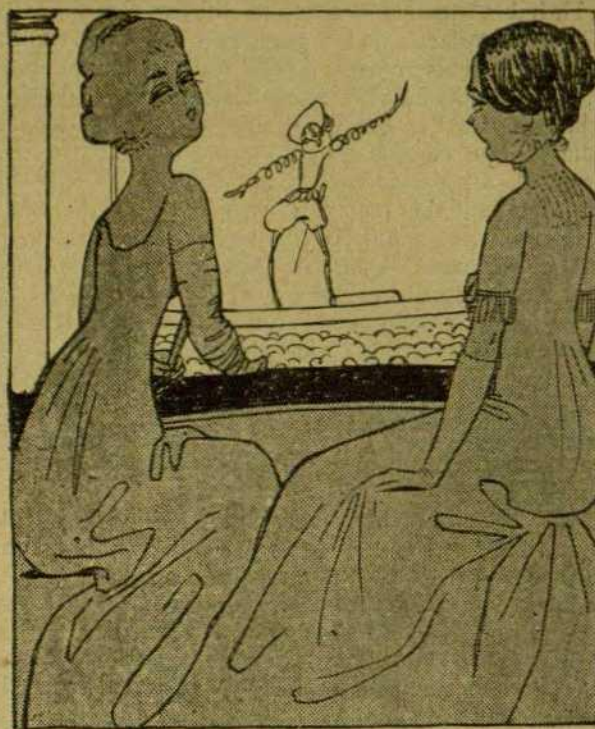
—Vaig entrar al despatx d'aquell funcionari, y dic funcionari, perquè davant d'un ciutadà tota aquesta gent no son més que funcionaris. Enten?

—Sí, senyor.

—Doncs, entro, acompanyat d'uns quants amics, d'aquells qu'encare's pensen que un ministre merex respecte.

—Montats a l'antiga.

—Això mateix, montats a l'antiga. Doncs com li dic, entrem y sense com va ni com costa dic al ministre: Hi ha això y això y això y lo demés son romansos. Ha de fer això y això y això y lo demés...

—Que n'es de preciosa la veu dels tenors.

—Sí, però la tenen petita.

—Romansos.

—Vostè ho ha dit.

—Y vostè ho anava a dir.

—Exacte. Els meus companys al veure la meua actitud enèrgica, tot era estirarme la levita y estira qu'estirarás, y figuris si la meua actitud va esser enèrgica, que me la van estripar de cap a peus. Total que lo que volia'm va costar una levita.

PAPITU PICAROL

La mort del just

Dolor y familia Benet, volían dir, en aquells moments, la mateixa cosa. Don Ramon Benet, el cap de casa, ajegut al llit, se difundia. Les seves filles Camila y Petra, el seu gendre Manelet, y dos capellans de la parroquia, voltaban el llit. Les dugues primeres ploraban, el segon estava trist y els tercers ni ploraban ni estaban tristos: no feian més que complir el seu ofici.

El dia avans, el malalt havia rebut els ausilis espirituals y la benedicció apostòlica, pero no havia mort. Don Ramon Benet, conservava tots els conexements y tenia'l cap tan clar com *nosaltres perdonam* y en contes de morir se mataba les hores passant balans de la seva conciencia y calculant el tan per cent de probabilitats que tenia de ser admès a la gloria eterna.

Hi havia moments en que ja s'hi trobava y gosaba de la contemplació de les perfeccions divines. Allí hi trobaria la seva senyora ..... però era possible qu'ella hi fos? Ella li havia faltat vuit vegades, sense contar-hi l'hora de la mort, hora en que li va faltar per sempre. No, no podia ser que ella fos al cel. Per força tenia de ser al purgatori, a pesar de les moltes misses que li havia fet dir ..... y que havia pagat. La seva senyora no aniria al cel fins més tart, y allí podrien tornar a ser felissos.

Y el seu pare? Hi seria'l seu pare? Don Ramon pensava: fa vintiset anys qu'es mort. No se si pels pecats que tenia, seran prou anys. Va fer la fortuna amb el treball constant y assiduó... dels altres y pensant que s'ha de vetllar pels que dormen. Meditant, meditant, Don Ramon Benet, va pensar que contat y debatut vintiset anys no son prou per purgar certs pecats. Meditant, meditant, va arribar a creures que no trobaria mai a son pare al cel.

Y la seva germana? La Juanita? Tampoc hi podia ser, perquè's va casar a disgust de la familia y aquestes coses se trovan un dia o altre. Ademés no va tenir fills... perquè'l seu marit no'n volia, y no anaba mai a missa.

Y el seu germà? Mossen Joan? Tampoc hi podia ser. Sempre havia sigut un ministre de Deu digne d'elogi, però va morir sense sagraments y's va saber després de mort, qu'havia defraudat els fondos de la comunitat de la parroquia ont ell treballava. Aquet pecat, segons diuen, no's perdona.

Y dels seus amics? Quins hi hauria? En Recremat, company de despesa? No; en Recremat sempre havia si-

gut un incrèdul y practicaba..... però no més per cubrir les formes. Dels altres ni pensarhi.

Allí no més hi podia trovar a *Nostre Senyor* al cens del *Any cristià* y algun desconegut. Ell, sí, ell segurament entraria al cel, perquè havia sigut un home dels qu'es pecat qui's hi fa mal. Havia seguit sempre'ls consells de Mossen Brutau y de Mossen Llamenc, que l'havien conduït sempre pel camí de la vritat. Quan lo de la seva senyora, li van dir que perdonés y va perdonar. Quan li van tornar a dir va tornar a perdonar y aixis successivament. Va dar una educació santa als seus fills, va fer la caritat que li van demanar, va formar en tots els centres, agrupacions y societats que li van dir, va votar sempre les candidatures que li van imposar y va deixar portar la fàbrica per un encarregat. No hi ha dubte: aniria al cel. Don Ramon Benet, no més tenia un pecat, y encara perdonat, feia molts anys. Sí, sí, ell entraria al cel y allí hi conixeria un personal nou, ja que'ls seus no hi serian.

Però a tot aixó Don Ramon se moria. Sense com va ni com costa, y sense tenir temps de despedir-se, li va semblar que l'esprimian y que de tot ell en sortia una gota. Aquella gota era l'ànima. Don Ramon era mort y va seguir la gota.

La gota's va tornar espiritual, impalpable, invisible, silenciosa, insípida y inodora. Però Don Ramon s'hi trobava palpable, visible, sorollós, gustós y olorós.

Recordant les oleografies, qu'havia vist, va esperar que vinguessin els angels a buscarlo. Però fins al cap de tres dies, no va veure arribar un ser de forma humana, que agafantlo'l va ficar en un sac y se'l va emportar.

Quan aquet ser va tenir el sac ple se'l va emportar als cels, y allí en va fer entrega al empleat que fa les trïes, qu'es un tal Fembé. De la trïa, Don Ramon va ser dels escullits que'l tal Fembé va entregar a un porter conegut fins de la canalla y que respon al nom de Petrus. En Petrus, va anar examinant les ànimes perquè no passés gat per llebre ni bou per bestia grossa y les va conduir a la presencia del Totpoderós que tenia dia de rebre.

—Aquí teniu, Senyor—va dir en Petrus—la cullita d'aquesta semana en la regió 173 del mapa de la terra.

—Quantes n'hi ha?—va preguntat'l Senyor.

—Uns ab altres, divuit.

—Hi ha algun pex gros?

—Cap, Senyor. El de més categoria es Don Ramon Benet, fabricant, capitalista y home de be.

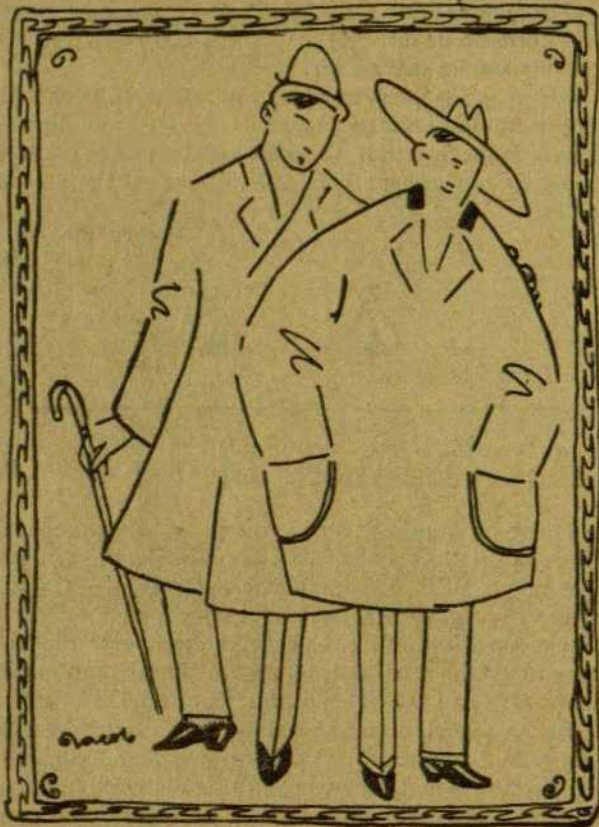
—Feya anys que no havia vist aquestes tres condicions reunides—va respondre'l que Tot ho pot.—Veiam, ensenyamel, Petrus.

—En Petrus el va ensenyar al seu Senyor y el Senyor va dir a Don Ramon Benet:

—Estimat Ramon, m'alegro molt de veure't, ja que per aquesta casa no'n veiem molta de la gent que's diu de be. Y digues: que t'han ofert per si arribaves a merexer venir aquí ont has vingut?

—La gloria eterna, Senyor—va dir Don Ramon Benet.

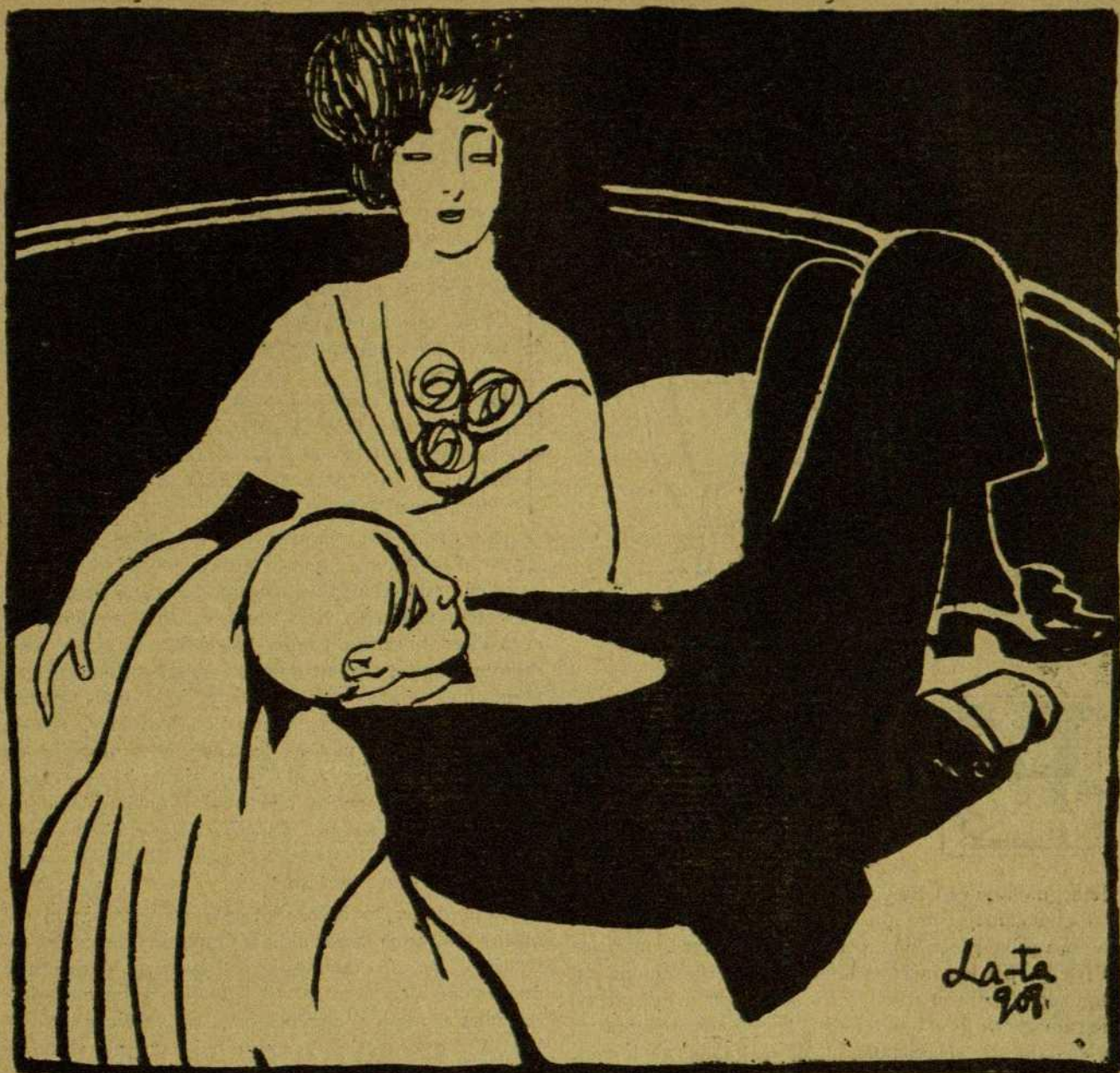
—Doncs la tindrás—va se'l Totpoderós.—Nosaltres estem en combinació amb els nostres representants en la terra y ens encarreguem de cumplir les promeses qu'ells fan. Amb aixó, digues, quina classe de gloria eterna't van prometre?

—Com s'explica la intolerancia dels terrouxistes de Reus en no deixar ballar sardanes?

—Perque encara creuen en aquella trilogia, y diuen que com que ni a París ni a Londres ne ballen, a Reus quedarien malament.

—Té, ja som al any nou sense casi adonánsen.
 —Oh, y qu'es més nou que'ls altres, perque, ficsathi, es nou cents nou.
 —¡Grasioso! Ves y porta aquest xisto a la redacció del ¡Cu-Cut!

—Me van oferir, Senyor—va dir l'ex-fabricant Benet—una gloria que no pert, però que no'm cansaré de portarla; me van oferir que us contemplaria per tota una eternitat.

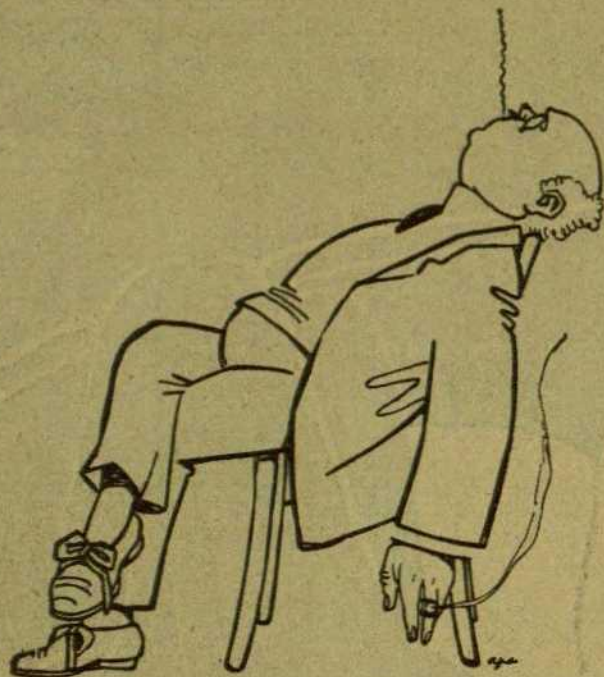
—Ho lograrás—va dir el Senyor, y treyentse una preciosa fotografia de la butxaca de la bata, aont el Totpoderós hi estava retratat de cos enter, vestit de les festes, am frac, corbata blanca y un riquíssim chatelaine, li va entregar dientli:—Ves y qu'en Petrus t'acompanyi al cuarto que't destinem y aont me podrás contemplar eternament.

En Petrus, obeint, va conduir a Don Ramon Benet a un cuarto emblanquinat y allí'l va deixar pels sigles dels sigles perque gosés de lo que s'havía sapigut guanyar y servís d'exemple als homes de la terra.

UN.

ALELLA

Alt y ros, d'un ros fort com el del blat ben madur. A primera vista sembla un agregat de consolat estranjer o un dependent de banca alemana. Te un posat rígit. Se veu desseguida qu'es buit y fret per dintre. En la seva mirada no s'amaga més que un tenedor de llibres. Y si en la seva roba porta una corona de marquès, marquès d'Alella, per la gracia den Sagasta, perfectament podria servir, pel seu aplom y les seves actituds discretes, de camarer de gran hotel. Sabria fer pesades reverencies a les dames y treurer pulcrament els gabans als homes. Y aquest caballer que porta'l nom vulgarissim de Fabra, y qu'es fabricant, senador y marquès, es pera nosaltres el tipo representatiu de l'aristocracia barcelonina. Per això es gris, plebeu y avar. Un perfecte Shyloc, habillat a la moderna.

La nostra aristocracia no te caracter, ni es definible. El marquès d'Alella, tampoc, y si alguna cosa remarcable s'en pot treurer d'ells, es l'avaricia. Com diria en Barbey D'Aureilly perteneixen al populatxo dels salons. Tenen un esperit d'espardenya. Però l'avaricia sí, en ells es entranya y sistema de vida, y filosofia de costums, y economia pública y privada. Be pot, doncs el marquès d'Alella, home públic, assumir totes les culpes de les ronyositats dels seus...

Una vegada viatjava ab uns quants diputats solidaris. Les nits dels *wagons-lits* son propicies a les amabilitats de l'amistat y el confort. Un diputat se tregué

unes cartes. «Hagan juego señores...» A la sota, al rei... Lluien les monedes de plata sobre les quatre cartes. Fins algún bitllet, posava la seva taca verda sobre la taula. De sobte el senyor marquès d'Alella, s'atreu a jugar, y sobre la magestat d'un rei d'oros, varen caure deu cèntims. El senyor marquès d'Alella, se decidia a provar fortuna... Y el marquès ral a ral, arribà a guanyar sis o vuit pessetes. Aleshores s'atreu a arriscar alguna pesseta, però quan les pessetes perdudes foren quatre'l senyor marquès d'Alella, ab les altres quatre de ganancia, se retirà a dormir sossegadament.

Contan que un día, en la famosa *peixera* del Círcol del Liceu, parlaven entre altres un opulent coix, y el d'Alella. Parlaven de que ab un sistema de vida, ab una gimnasia de bon gust, se pot adquirir l'aristocràtic refinament dels nobles de ransia nissaga. El d'Alella en una frase, expresà lo que pera ell resumia la vida de *high life*: —A casa, senyors, d'ensà que som marquesos no hem tastat mongetes.

Y els balls, els famosos balls que's donen al palau dels Alellas? Aquest cronista impertinent, ha estat en dos d'ells. Els salons llueixen una decoració de casa de menestrals vanitosos. No's veuen quadros, ni domasos, ni marbres, ni armes. En día de *soirée*, o de *raout*, pera dirho en anglès, seguint la moda, el senyor marquès no fa més que espolsar els salons y llogar unes plantes. Un sextet de cafè, toca rigodons; en Pompidor, serveix uns fiambres, y els mossos destapen unes ampolles de xampany, no Pommery, ni Cricot, sinó d'aquets xampanyns innominats que'ls francesos ens envían. Y el nostre patriciat com sempre agraeix una gorra, surt ponderant, les flatulencies del xampany barato, la magnificencia dels senys de Fabra.

¿Xafarderíes, tot això? ¿Potser malevolenses? ¡Oh, nol! L'altre día, firmada per alguns diputats y senadors solidaris, va rebre'l nostre marquès una carta, pregantli se quedés un palco, pera la vetllada que a benefici dels damnificats per les inundacions se va verificar a Nove-tats. El senyor d'Alella, va respondre que ell, ab altres amics, estava abonat a un palco, y agraïnt l'atenció, retornava'l que li enviaven. Ni la pietat, ni la cortesia, son claus que obren el seu portamonedes.

Un día volgué esser esplèndit. Triomfava ab l'arrogancia de la seva bella carnalitat una tiple italiana en el Liceu. Aquest any en el *Tannhäuser* la dòna hermosa, també obté victories. El marquès d'Alella, intentà ascendir d'amic a caballer d'amors. Ploviu en el *camerino* de la bella, rams de flors y presents de generosa cortesia. A la fi, s'intentà l'assalt: —Sitges es deliciós, un veritable niu. ¿Vol acceptar una visita a Sitges en la meua companyia?

—¡Oh, marquès! Gracies, rendidament, gracies. Acepto la vostra oferta pera l'any que ve. Aleshores podrem veure Sitges, vostè, jo y el meu marit.

Una vegada que's va sentir gran senyor, també es va sentir gran senyora la desitjada pel senyor marquès.

—No't remordeix, Lola, això de menjar aquets plats tant esquisits quan tants pobrets moren de gana?
—Soc molt religiosa y sempre recordo aquelles paraules del Crist: «No sols de pá ha de viure l'home».

CAIS
PARIS

***

¿Més impertinències? No, no, prou. Lluny els episodis d'amor, lluny les arriscades aventures. PAPITU sab ont fineix la murmuració y quan comensa la grolleria. Que siga aquesta biografia un petit desagravi pera'ls artistes, pera'ls literats, pera'ls proletaris que veuen desfilar a la nostra aristocràcia com una vella ronyosa y moralista, entre'ls respectes de la gent. Y PAPITU pensa qu'es hora de perdre'l respecte amb aquets senadors a l'ensemps que nobles, els quals, neguen dos duros a les

víctimes d'uns aiguats y a les pobres bailarines que encare que siguin amants d'aristòcrates, tenen de continuar martiritzantse les cames, pera poder viure.

INDISCRECIIONS

La Veu de Catalunya ha delatat a l'«Unió Catalana» y al Dr. Martí y Juliá, com a separatistes. *La Veu* sab que en les oficines de policia hi ha un dossier secret, un registre de separatistes. *La Veu*, doncs, premeditadament, donant armes als periòdics de Madrid, descendint a les indignitats d'*El Progreso*, actua a l'ensamps de confident y de delatora. *El Poble* ho va dir sincerament: després d'això, pot comensar a instruir diligències el jutge de guardia.

No'ns extranya passin semblants coses en un periòdic, el redactor en cap del qual, senyor Casellas, va pas-

sar de *La Vanguardia*, periòdic caciquista, a *La Veu*, perquè li donàren deu duros més. Cobrava cinquanta a *La Vanguardia* y li oferiren seixanta a *La Veu*. Per deu duros més, en Casellas vindria al PAPITU a fer indiscrecions.

No'ls hi oferim, però sí que li fem la promesa formal de publicar en les nostres planes el seu poema *El cosaco vencedor*.

Els de la dreta, volen semblar progressius, y adelantarse fins als mateixos polítics anglesos. Les dones a l'Anglaterra, volen esser electores y elegibles; doncs bé, els nostres pratrivistes, tot de cop les han fetes elegibles, sense esser electores. Y ja jenim a Na Dolors Moncerdá de Maciá, elegida presidenta dels Jocs Florals de l'any que vé.

Es clar que a Na Dolors l'han feta presidenta, no pels seus mèrits literaris, sinó pels *platillos* que cuina y pels mitjons que sorgeix, com n'havien fet avans al bisbe Morgades per l'obtenció de les seves indulgències, y a D. Eusebi Güell per la seva indulgència en totes les suscripcions de la Lliga. Algú dirà que'ls madrilenys, ja habien fet ab la Pardo Bazán una cosa per l'estil, però s'ha de tenir en compte que'ls madrilenys no estaven ni están gaire segurs del sexe de la Pardo, doncs, si bé porta faldilles, té una cara tant expressiva com la den Torras Sampol, y Na Dolors, si bé es un poeta dolent, es una senyora complerta. A les vigílies de firmar el cartell dels Jocs Florals de 1909, ha volgut donar una palesa mostra de la seva mai estroncada imaginació, publicant en el dors del full del Calendari del *Cu-Cut*, corresponent al 17 d'Agost, una poesia titulada *Lo Sentiment de Patria*. Aquesta poesia, fou premiada ab un segon accésit en uns Jocs de fa catorze anys, y ja en aquella època'l secretari del jurat deia, «que si era ben pensada, no era gens nova.» ¡Figúrinse lo que haurá guanyat en novetat després de catorze anys!

Hi ha qui per rebaixar el mèrit de l'antiga y acreditada poetisa, diu que feia'ls versos en col·laboració ab el senyor Maciá, no el diputat, sinó'l seu marit. Ho diuen perquè'l senyor Maciá, quan premiaven alguna cosa baix el nom de D.ª Dolors, anunciava per tot:

— ¡Ens han premiat! ¡Hem guanyat un premi!

LA PECADORA

Ara, D.ª Dolors Moncerdá, viuda de Macià, s'asseu-
rà sola'l primer diumenge de Maig. La gloria descen-
drà sobre 'l seu cap. Ja la seva poesia no serà una qües-
tió de família; ja no podrà dir per mil·lèsima vegada 'l
senyor Macià:

— ¿No ho saben? Ens han fet presidents...

Una cosa es la frescura y un altre l'arquitectura.

— Se pot passar? —

Era un xicot alt y ab cara de bon noi, de l'Empor-
dà, com en Salvatella, el que's va anunciar.

— ¿Que farien el favor d'indicarme'l bussó del PA-
PITU?

— Está dintre del bussó?

— Es que porto una indiscreció...

— En Junoy-Cadet: ¡All right!

L'Aguilar: — Molt bé! ¿Que's contra la dreta?

— No senyor, es contra l'Escola d'Arquitectura.

Figurintse que la premsa dona un gran bombo, per-
que uns quants professors y uns quants alumnes, han
tornat de fer una excursió per l'Italia del Nord y la
Provensa. La Diputació subvenciona aquestes excur-
sions, perque la Diputació se dedica a la protecció de
l'infancia intel·lectual. Però'ls alumnes viatjants, no son
els més intel·ligents, ni els més estudiosos, sino aquells
que tenen les quatre-centes pessetes necessaries pera po-
sarse a l'altura de les tarifes ferrocarrileres; es allò de
que 'ls diners criden diners. Els bitllets de la Diputació,
composta per gent conservadora, serveixen pera donar
bitllets de viatge als fills dels conservadors.

Nosaltres, els pobres, romanem aburrits per les
sales polsoses de l'Escola d'Arquitectura. Ja tenim una
biblioteca, però en ella no hi ha altra cosa que Gazetes,
y la biblioteca serveix alhora de secretaria. Pera tenir
publicacions modernes, hem fet una subscripció. Les tau-
les pera dibuixar, les tenim de llogar als dependents. Y
les matricules son exorbitants y els catedràtics uns po-
bres homes. Aquests solts de la premsa, están fets per
un d'ells, un panxa-contenta...

— Tot això sí, efectivament, es una indiscreció,
però no fa riure.

— Sí, ja ho sé que es trist però es que allò és un
panteó d'iniciatives artístiques. Per això millor que una
rialla es un cop de puny. Els ximplers no l'entenen l'hu-
morisme.

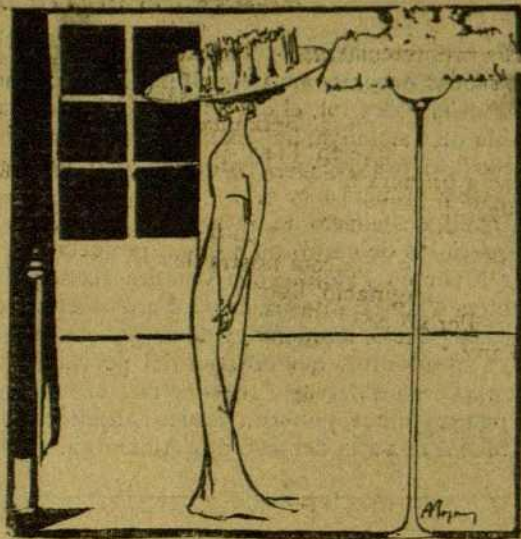
Y va sortir el xicot alt, ab cara de bon noi de l'Em-
pordà, com en Salvatella, cap a l'Escola d'Arquitectura
a entristir-se llegint gazetes, a preparar-se pera enllet-
gir la ciutat ab architectures de confiteria.

Els successors den Guttemberg

La Lliga y el lerrouxisme, tenen un punt de contac-
te: el negoci. Una cosa es el guany y una altra en Cam-
bó; com en Lerroux es cosa molt distinta, encara que
no ho sembli, d'un negoci. Però la Lliga y el lerrouxis-
me, poden inspirar un mateix amor al tant per cent,
baix el prestigi d'una habilitosa rahó social.

En aquest cas, la rahó social es la den Tobella y

EL QUINQUÉ:

— Es veu que han comprat un quinqué nou.

Costa. En Tobella es regionalista y té tots els impresos
de la Lliga. En Costa es lerrouxista y té tots els de la
«Casa del Pueblo». Dos pabellons, cobreixen la mateixa
mercaderia.

Y això que en una empresa particular, potser no
tindria res de particular, fóra del seu matís còmic, té
una ampliació en la vida pública. El municipi es de re-
gionalistes y lerrouxistes. En Durán y Ventosa s'entén
ab els regidors radicals y se juguen als daus, els em-
plejos del municipi. Els uns coloquen pinxos y ex-anar-
quistes; els altres vella gent caciquista. Els republicans
y nacionalistes, baden... Lo mateix passa a la Diputa-
ció, ont els de la Lliga s'amistansen ab els caciquistes.
Está vist, si els homes de la Lliga fossin dones, serien
molt desgraciats. No tenen mai un no pera aquells que
saben festejarlos.

Fuga de vocals

Un bariton que actua en un teatre del Paral·lel, ha
presentat en un jutjat de Barcelona, una denuncia contra
la seva esposa, la conegudíssima tiple G., fugada, en
companyia d'unes quantes pessetes, ab el conegut
sportman y empresari P. B.

L'afligit bariton, no dubtem que haurá posat com
mai el «grito en el cielo», però ben inútilment; desde
els temps de Bocaccio hi ha un bon Deu protector dels
amants adúlter, y un diable que fa ganyotes, posantse
els dits al front, als marits enganyats. L'engany en l'a-
mor será etern, però consolemnos pensant que la fór-
mula den Lavoisier té una infinita aplicació y els pe-
tons que'l marit pert son guanyats per l'amant. Y es el
petó lo que deu interessarnos, germans de la cofraria de
l'Alegria, no pas el marit que extén sobre'l paper judi-
cial l'acta d'un amor prohibit.

Tannhäuser al Liceu

Memorial d'agravis

El primer agravi que tenim contra l'empresa del Liceu es el de no haver enviat *passee* pera poder fruir de *gorres* el Wagnerisme den Mascheroni.

El segon agravi, contra'l *peixi menutti* de l'escenari qui's permet deslluir la feina de les primeres parts.

El tercer agravi es contra'ls tocatares d'upa y de galliner, y altre cop contra l'empresa, qui no'ls reté a fora fins al final d'acte.

Quart agravi: contra'ls gures, *benemèrits* y porters qui am les seves sorolloses discussions sobre lerrouisme esvaloten desde'ls corredors el galliner, *pobre pero honrado*.

Quint agravi: contra'ls llums de gas enlluernadors.

Sisè: contra la gent de les classes elevades qui fan el burro y la *noce* en veu alta en les avant llotgetes.

Setè: contra'ls filarmònics incontinentes qui no poden prescindir de seguir el compàs amb el cap o els peus, o qui no saben estarse de tatatejar els cantàbils y'ls recitats, encare que no tinguin solta.

Vuitè: contra'ls qui interrompen l'acció amb els seus aplaudiments, ajudant aixís, la feina immoral de la *claque*.

Novè: contra'ls qui fan ostentació estrepitosa d'un insignificant costipat quan hi han tants y tants moribons que no diuen res.

Desè: contra les bambolines y les *candilejas* anacròniques y

Onzè: contra l'Empresa, altra vegada, que mira impassible la marxa vertiginosa dels anys sense decidir-se a redaurar les negrors d'aquella ornamentació de la sala d'espectacles.

Els demés agravis son sols vuits y nous qu'en el present cas Tannhäuser es presenten al espectador en l'ordre següent:

S'aixeca la cortina y apareix l'interior de la caverna de Venus aont, segons mana Wagner, s'hi deu desenrotllar una desenfrenada bacanal presidida per Venus, provocadorament sensual. La Venus del Liceu será segurament la Venus Púdica, doncs sempre vesteix un luxós trajo, compost de *matiné*, *enagües* y sofà, propi d'una barcelonina del carrer del Carme.

Si bé es vritat que resulta més púdica encare que la Venus Púdica, en cambi resulta menys Venus y canta pitjor que la Venus del Vaticà.

La bacanal desenfrenada no passa, com diria el Dr. Martí y Julià, d'una «ridícula puerilgràfica exacerbació de les expansions manicomials exclaustrades». Aquelles bacants, futures planxadores; aquelles sirenes que maten l'estona fent el ximple pacífic devant del teló de fons; aquells faunes que ni tant sols son de Mallorques, son tristament comparables al home anunci. Vaja, no está be burlarse aixís de la pobresa!

Les tres gracies, qui també assisteixen a la *desenfrenada orgia* son tant gracioses com la mateixa Venus, però, pera acostarse més a la indumentaria clàssica, ja no gasten ni menys el sofà que usa la Venus en totes les seves aparicions.

En Vinyas, qu'es un home apreciabilíssim y un cantaire de gust, es en cambi un artista casi tant cursi com el pintor Tamburini y per això tant sols mereix aquella fi desastrosa de protagonista den Víctor Hugo o den Luis de Val.

El segon acte es fa menys criticable per que la presencia de la Pasini Vitali redimeix, per absorció, les delinquencies de tots aquells nobles cavallers, atraient ella sola l'atenció de tothom. En Vinyas ho nota, es torna vermell y s'en fuig a Roma amb els pelegrins. Algún marquès dels prosenis també ho nota y's queda embadalit a la llotjeta, malgrat el decorat de l'escena que ataca'ls nirvis.

Are ve'l ters acte en el qual els tramoistes ne fan de les seves a «cor que vols cor que desitjes».

La Pasini prega perque s'apagui l'incendi del castell del fons de l'escena y entretant arriben de Roma els pelegrins després d'una ausencia llarga. La Pasini's rebifa, esperansada de reveure a n'en Vinyas. Passan els pelegrins y tots se miren ávidament al director d'orquestra, estranyats de retrovarlo, després de sis mesos de viatge, encare assegut al mateix lloc. La Pasini mira, mira enamorada la renglera de comparses per retrovarhi'l tenor, y's desespera tontament per que no li trova, sense pensar que tots aquells pelegrins porten barbes exorbitantment postisses. Desilusionada, decideix morir, y es clar, morint l'actor principal cau el teló.

* * *

Pròximament en Blanchart y en Vinyas cantarán les principals parts dels seus papers de Tannhäuser y de Wolfram en català.

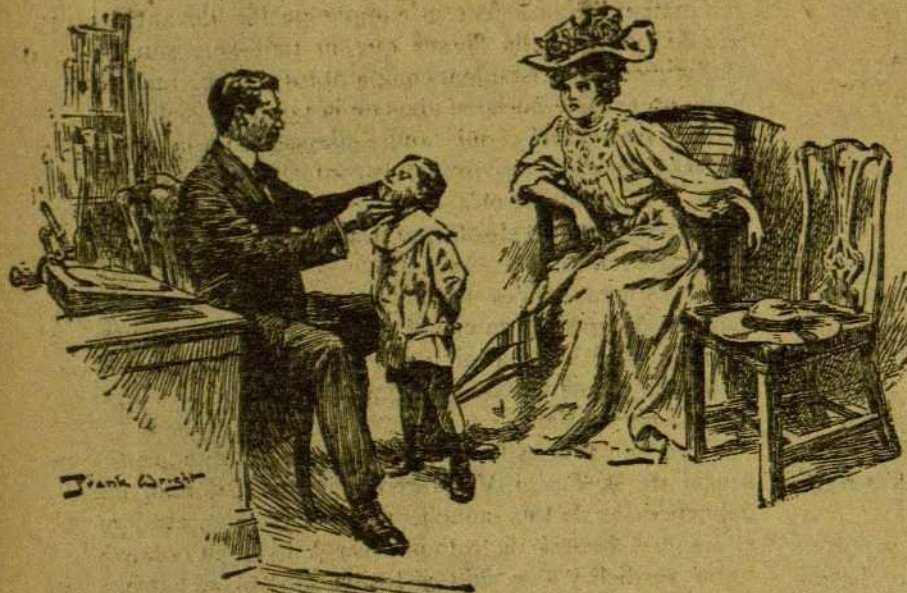
Am motiu d'aquest aconexement pensem dedicar un homenatge en el pròxim número a tots els que han contribuït an aquesta glorificació de la nostra llengua, encare que'l *Progreso* n protesti, creientse que Tannhäuser fou escrit en italià y encare qu'en Pena'ns vulgui fer creure en la seva transcripció, que tot el primer acte passa en l'interior del Mont de Venus.

JOAN SACHS

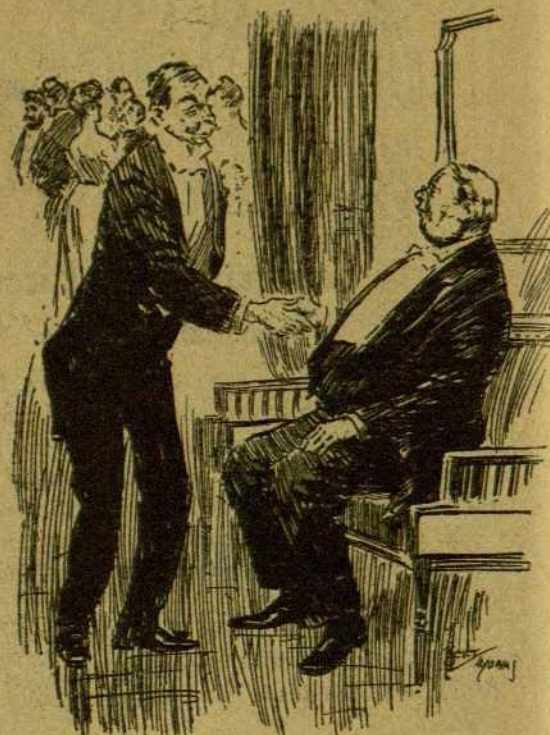
L'HUMOR ESTRANGER

ANGLATERRA

—Aviam, treu la llengua. Més, més encara...
—No puc. La tinc lligada al cap d'avall.

(Del London Opinion)

NÁUFRECS

—Vostè per aquí D. Tomás?
—Gracies a Deu qu'hem trovo ab una persona ordinaria.
m'ofegava entre tant frac y tanta reverencia.

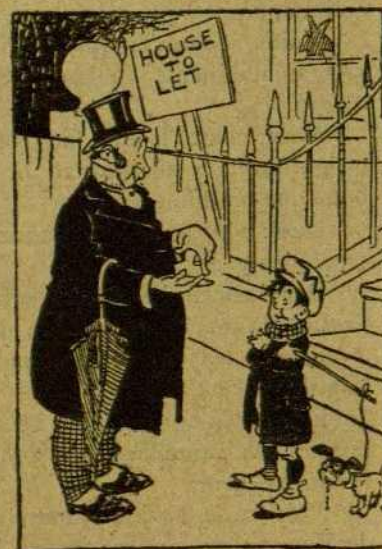
(Del Pick-Me-Up.)

—Noi me sembla que he fet una planxa. M'han preguntat que si m'agradava el Greco, y he respost que preferia'l Xerez.

—Es clar home, si el Greco no es cap vi, si es un formatge.

(Del Punch)

—No sabs, noi, que tot ciutadà anglès, té una probabilitat d'arribar a esser primer ministre?

—Sí? Doncs jo'm venc la meua probabilitat per una pesseta.

(Del Còmic Cuts)

J. CREUS

PINTOR DECORADOR
Clarís, 117

E. BLY

TALLER DE FOTOGRAVAT
Barbará, 35, pral.

Coaltar NOVELLAS
ANTISÉPTIC Y HIGIÉNICO
INYECCIONES Y LOCIONES
Se venen aquests dos productes
en la Farmacia NOVELLAS

Copalchi NOVELLAS
Antidiabético nou
(Extret d'una planta mexicana)
77, Rambla de Catalunya. - Barcelona
(Devant monument Clavé)

Per anuncis a aquest periòdic
dirigirse a l'Administració:

Pelago, 38

PREUS ECONÓMICS

**Fábrica de Paraigües
Ombreles y Vanos**

Portaferriassa, 10 : Barcelona

IMPREMTA
LITOGRAFIA
LLIBRES RATLLATS

JOAQUIM HORTA

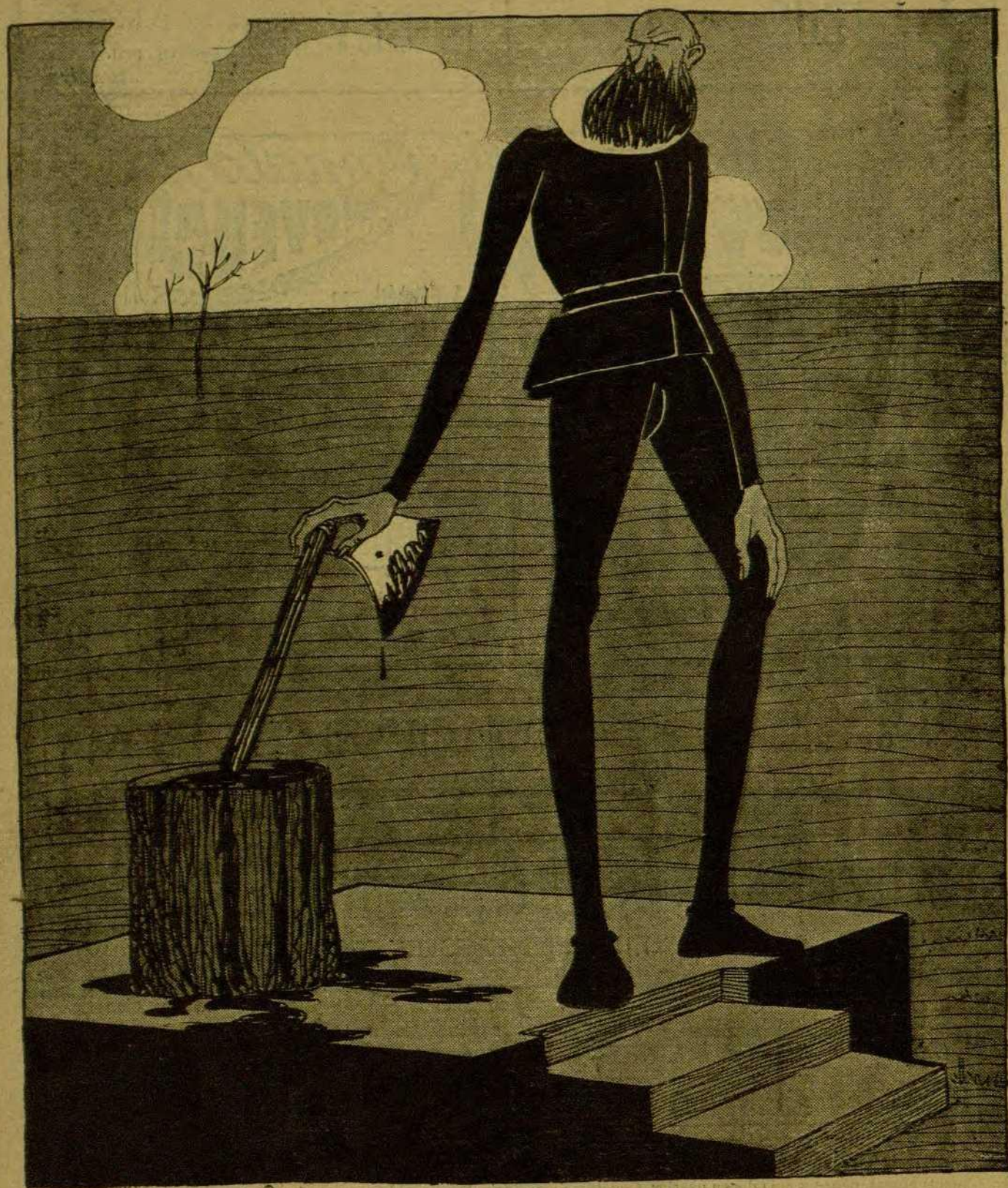
Méndez Núñez, 3 y 5 * BARCELONA * Telefon 2326

LA VIDA AUSTERA, per PERE COROMINES
ACABA DE SORTIR : PREU 3 PESSETES EN TOTES LES LLIBRERIES

A TOTS ELS TRENCATS

Interessa sapiguer: Que tot braguer que no contingui degudament la trencadura es perjudicial en gran manera. Precisa doncs despreciar tant perillosos braguers, acudint al us del aparell perfeccionat, de lo millor que eczisteix, del únic medi apropiat y curatiu, com son els aparells del especialista Torrent, de tanca absoluta de l'anella herniaria que no molesten ni fan nosa, enmotilantse al cos com un guant; homes, dones y nois deuen usarlos. Construcció exclusivament a mida y pera cada cas concret, divent per tant tots els trencats abstenirse de comprar cap aparell sense consultar avans al especialista Torrent. Consulta particular: de 3 a 5. Portal del Angel, 21 y 23, 1.er. Tallers y Despatx: de les 8 del matí a les 8 del vespre. Carrer de l'Unió, 13, botiga. CASA TORRENT.

L'ESPANYA NEGRA

El butxi: —He penjat tres homes a Córdoba, altres dos a Sevilla, y la meva mà apreta la gola de tres més. L'Alomar plora. Espanya canta entorn dels patíbuls.